

Confiança en el turisme, un món d'oportunitats transversals

Àlex ARMENGOL i TORM

La situació del sector hotelier aquests últims quatre anys ha tingut una davallada important. Les pernoctacions dels turistes al país s'ha reduït aproximadament un 50%, juntament amb un degoteig del preu mitjà que ve encara de més lluny, posa en dificultat la rendibilitat dels comptes d'explotació del negoci. Bàsicament reflecteixen que a dures penes es pot arribar a cobrir els costos d'explotació i per tant per si mateix el sector de l'hostaleria no té avui per avui capacitat de renovació. Alhora, tenim un problema de demanda i un problema d'oferta, la situació és complicada. Pel cantó de la demanda, l'atractiu del país per al nostre mercat principal no és suficient per contrarestar les dificultats econòmiques que l'afecten i necessitem urgentment nous mercats. Pel cantó de l'oferta, estem a 35.000 places d'allotjament, igual que a Lloret de Mar o bastant més de la meitat de la capacitat total de Barcelona ciutat. Totes aquestes problemàtiques fan que estiguem a un nivell d'ocupació mitjà del país a l'entorn del 30% amb un preu mitjà molt baix; per tant, la nostra capacitat hotelera en aquests moments està sobredimensionada i això fa que molts actors d'aquest sector tinguem la nostra sostenibilitat en perill. Qui té la culpa de tot això? Particularment, crec que abans de buscar responsabilitats, hem de solucionar el futur, i jo i el meu sector també en som en part responsables. El que sí m'importa és qui aporta solucions i precisament la llei d'obertura obre portes capaces de girar l'economia d'Andorra. De moment aquesta normativa és la llum més intensa al final del túnel de la *innombrable*, però per arribar-hi és necessari actuar coordinadament i prendre decisions que suposen trasbalsos.

La solució per al meu sector esdevé difícil quan necessitem com a mínim fer que a Andorra pugin i dormin 35.000 persones cada dos dies per arribar a un mínim de rendibilitat sostenible del 50% d'ocupació, i evidentment pujar el preu mitjà. Això fa que ens convertim en un sector dependent de l'atractiu del nostre país i que per nosaltres mateixos no siguem capaços d'aportar solucions definitives. Molts dels actors del meu sector som dependents de dos punts bàsics: que Andorra sigui exitosa en una nova economia i que mentrestant el país sigui valent a donar suport al turisme. En aquest sentit, el Govern ho està fent i bastant ràpidament, encara que hi ha qui opina que d'altres ho farien més de pressa i millor. La prova es reflecteix en els dos sentits; d'una banda,

s'ha fet un pas clar en la inversió promocional del país i de l'altra, s'obre l'economia i es posa a punt una estratègia clara i executiva amb els tres pilars bàsics de la inèrcia Actua: diversificació, internacionalització i estructura. Això no obstant, no és suficient que el Govern actuï d'aquesta manera. Necessitem que la societat actuï també en aquest sentit i s'impliqui transversalment en aquest camí, cadascú amb les seves possibilitats però tots a l'una, i és clar que tothom hi pot aportar alguna cosa, en ser petits no podem desaprovechar recursos. S'ha d'acabar l'època del *que malament ho fan tots els altres i jo no faig res*. La realitat és que estem en un punt d'inflexió de l'economia andorrana i hem d'actuar coordinadament. En el pla polític, sembla que ja ens hi hem posat d'acord, amb tot el respecte cap a les minories, però a part d'algun entrebanc normal i necessari, la unió política es fa evident en veure la composició parlamentària.

Bé, potser ara és el moment d'unir aquesta societat civil i la seva política. Als andorrans ens costa molt obeir un lideratge consensuat, ja que hem tingut la sort de ser molt independents i això s'ha traduït que cadascú a casa seva ha fet més o menys el que ha volgut. Doncs ara, en aquests moments de gran dificultat, estem destinats a creure en la força de la unió, en la força del treball conjunt i consensuat, i sobretot en la confiança en el potencial del país, dels nostres líders i en les dreceres empreses per transformar la nostra economia. Tots en som responsables, i no es tracta de posar pals a les rodes sinó més aviat d'ajudar a perseguir un objectiu comú. Des del sector hotelier portem els deures fets, encara que molts no estiguin d'acord amb el model que hem plasmat a Andorra durant molts anys; aportem una infraestructura quantitativa i qualitativa suficientment important per esdevenir el millor complement per maximitzar les oportunitats de canvi d'economia. Juntament amb les altres infraestructures del país, ja tenim el *hardware* fet, si em permeteu la metàfora. Ara només cal que ens posem tots d'acord per millorar el *software*, com ho és la Llei d'inversió estrangera, i utilitzar eficientment tots els recursos que tinguem. Per al *software*, des del sector hotelier, amb l'ajuda de la prioritització del turisme, no només serem capaços d'adaptar-nos-hi sinó que a més a més hem d'aportar les màximes facilitats per a un objectiu comú, i tenim el deure d'unir-nos cada cop més, treballar professionalment i sobretot participar, ajudar. Els altres sectors i en conjunt la societat civil també tenen aquest deure, la importància del nostre sector fa que haguem de ser dels primers de la classe.

Res no ens impedeix agafar la mateixa inèrcia desitjada amb què ho han fet altres microestats; encara més, en fer-ho de nou, podem fins i tot millorar-ho. Tanmateix, no ho aconseguirem si no actuem amb confiança i transversalitat. Sens dubte, aquest és el millor marc per a l'obertura econòmica.

Àlex Armengol i Torm,
empresari Grup Roc Blanc Hotels
i president de la Unió Hotelera d'Andorra